CLASA MUNCITOARE ȘI DESFĂȘOARĂ aripile de ulmar!

EFORTUL

Desen de Nazarie

Muncitorul care învață

„Nu e deajuns să lucrezi numai cu mâinile, trebue să-ți pui și capul la bătaie"

(Urmare din pag. 1-a)

țile pe care a avut grijă să le cumpere și le studiază. Întocmește schițe, face machete și însemnări. Manualele de fizică, chimie, mecanică, de tehnologie și tratament tehnic, toate acestea îi sunt călăuze prețioase în munca lui de zi și de noapte. A doua zi, lucrul va merge mai ușor și mai repede. Indicațiile lui vor fi precise și competente.

Dar nu se oprește numai aici. **Nu se poate opri numai aici.** Pătrunzând problemele în adâncul lor, probleme care atâtor muncitori li se par complicate și inaccesibile, el vede clar perspectivele și-și îndrumează activitatea pe linia aceasta.

Era în concediu, când în urma unei inițiative s'a construit o baie de aramă. Realizarea acestui obiect însemna mare lucru pentru fabrică. Dar baia totuși nu funcționa cum trebue, nu dădea randamentul necesar.

„De ce" s'a întrebat tov. Burcă, atunci când s'a întors. Lucrul e bine făcut, gândea el, nu se observă nicio lipsă, atunci care e cauza? Și după ce a cercetat manualele de specialitate, a aflat-o. Câteva grame de acid sulfuric mai mult și baia mergea de minune. Câteva grame numai, dar lucrul acesta nu se știe din senin „La o baie nouă, totul trebuie să fie nou spune el și cantitățile și dimensiunile.

Sau alt exemplu. În fabrică și mai ales în secțiile pe care le conduce, se simte lipsa unui cuptor modern. Și de aici o serie de neajunsuri. Pierdere de timp, de bani. Multe piese trebuiau confecționate în alte fabrici. „De ce să nu se fabrice aceste piese la noi"— și-a pus întrebarea. „Să facem un cuptor".

Manualele de specialitate, l-au adus în față, fel de fel de sisteme de cuptoare. A făcut combinații, a terminat schița noului cuptor, și-a ales o echipă puternică. Astăzi, din bucăți din rămășițe, s'a născut un cuptor modern, foarte sgârcit în ceeace privește consumul de combustibil și care dă un randament neașteptat.

Iată cum lucrează pe linia măririi productivității muncii, pe linia inovațiilor, fostul lucrător de acum trei ani al fabricei ICAR.

Când l-am întrebat ce l-a determinat să învețe, nu mi-a răspuns în fraze bombastice așa cum ar aștepta unii din cititori. Răspunsul a fost mai lung și explică în întregime problema de față :

„Citind reviste, ziare, am întâlnit deseori fraze care vorbeau despre stahanovism, despre mărirea productivității muncii. Nu m'am mulțumit numai să citesc, admirând rezultatele excepționale. M'a frământat întotdeauna întrebarea : „de ce?" Am citit discursul tov. Stalin, rostit la prima conferință a stahanoviștilor și am înțeles că tot misterul stă în cunoașterea procesului de producție, în cunoașterea la perfecție a mașinii. Numai cunoscând acestea poți trece la o revizuire a normelor, la îmbunătățiri, la inovații. Deci nu e deajuns să lucrezi numai cu mâinile, trebuie să-ți pui și capul la bătaie. Numai lucrând astfel, un muncitor poate să răsbată în producție, să stăpânească procesul de producție.

În general a continuat tov. Burcă lectura politică, are o mare însemnătate. De pildă ea te ajută să apreciezi evenimentele interne și externe, să prevezi desvoltarea societății și, în cazul nostru al muncitorului român de astăzi, ea îi ajută să înțeleagă ce rezultat au eforturile lui, că ele nu se pot răsfrânge decât asupra bunei stări a poporului, CĂ MUNCEȘTE DECI PENTRU SINE".

Multe mi-a spus tov. Burcă în timpul cât am stat împreună. A criticat taylorismul, care îndobitocește muncitorul, a comentat puncte din bazele leninismului, a vorbit despre poeziile lui Eminescu și proza lui Sadoveanu.

Simțeai că ai în față un muncitor nou, muncitor care neavând în trecut posibilități de a urma școli superioare nu s'a descurajat, ci la lumina opiniului, în condiții grele, a învățat și continuă să învețe, își iubește munca, ridicând-o la rangul de „artă", așa cum spunea el, îmbină teoria cu practica și găsește în politică, îndemnul la învățătură, la perfecționare.

Dar Nicolae Burcă este numai unul, din muncitorii conștienți, este unul din acei muncitori care învață serios și temeinic, care văd în muncă o „chestie de onoare" și care păsesc spre lichidarea deosebirii dintre munca fizică și intelectuală.

C. Ch.

POVESTEA unei mașini de ștanțat și a mânuitorului ei

O mașină de ștanțat e ca un cal năzdrăvan. O poate lua la trap sau galop, dar poate merge și la pas sau chiar să se oprească. Depinde de îndemânarea muncitorului ca ea să meargă după voie, în ritmul pe care-l dorește. Pentru a parcurge o distanță mare nu trebue să mâi calul la galop, căci obosește repede și te lasă în drum. Dar nici la pas nu poți merge, căci ajungi târziu. Călărețul experimentat știe, că ritmul cel mai potrivit este trapul întins cu pauzele necesare ca atât calul cât și călărețul să poată prinde noi puteri și să se îndemne cu nădejde la drum.

Cam acestea i-au fost gândurile tov. Vasile Vâlceanu, un muncitor la atelierele de materiale electro-tehnice C.F.R., când s'a văzut în fața unei comenzi de 150 de electro-motoare la care el urma să execute cu mașina lui mii de tole (plăci de metal cu un anumit număr de orificii ce trebuiau ștanțate subțire).

Să vi-l prezentăm : În jurul lui 30-33 de ani, slăbuț și nu mult mai înalt decât mașina de ștanțat la care lucrează, cu mici întreruperi de aproape 10 ani. Tov. Vâlceanu a stat și a cugetat : de execuția la timp a tolelor, depinde munca tuturor tovarășilor lui. Calculul făcut de ingineri prevede două minute pentru execuția unei bucăți adică 240-250 bucăți în 8 ore de lucru. Muncitor îndemânatec a reușit să „dea gata" încă din primele zile 280-300 de tole, depășind norma și îmbunătățindu-și salariul, cu atât mai mult cu cât, bolnăvicios fiind avea nevoe de bani pentru leacuri, pentru regim...

— Prea mergem „la pas" și-a zis el. Și a început să-și studieze mașina. Zi cu zi câte un șurub, un ac, un întrerupător, regulatorul, până a ajuns să o cunoască în toate amănuntele. Când se oprea, el știa unde-i cusurul și chemând inginerul îi arata : alci să cauți tovarășe inginer că nu-mi place cum bate. Și acolo era defectul. Timp prețios economisit. Așa a ajuns la 320-330 de tole pe zi.

A mai băgat de seamă tov. Vâlceanu că pierde prea mult timp ducându-se după pachetele de tole cari erau îngrămădite alandala într'un colț. Și atunci s'a apucat mai întâi să le sorteze, să le așeze la îndemână. Înșirate ca soldații în front, pachete, pachete câte 250 la un loc. Și numărul de tole ștanțate a crescut ca prin minune la 400 pe zi, din economia de timp pe care a realizat-o eliminând căutatul în timpul ștanțării a materialului potrivit.

Dar cea mai mare întârziere a observat-o tov. Vâlceanu tot la mașină. După ce placa de metal, introdusă în mașină este perforată automat ea trebue scoasă și așezată într'o furcă cu două axe. În timp ce potrivea găurile pentru a o lăsa să alunece pe axe, mașina stătea.

— Aci e aci, și-a zis el : A cerut un suport de fontă în chin de măsuță rotundă cât tola de mare și și-a așezat-o la îndemâna mâinii stângi. Acum, după ce scoate tola din mașină o așează pe măsuță, introduce o nouă placă și în timp ce mașina ștanțează automat placa introdusă, are timp să ia tola gata și să o facă să lunece pe axele furcii.

L'am văzut pe tov. Vâlceanu în plină activitate. Ochii, urechile mâinile și picioarele au fiecare sarcina sa.

Privește și ascultă necontenit mersul mașinii. Pe piciorul stâng se sprijină. Piciorul drept face contactul. Cu ambele mâini așează și scoate tola. Dreapta mai ține și un creion cu care însemnă prima perforare, și tot dreapta e întrebuințează să se sprijine când face contactul, la fiecare tolă în parte. Mâna stângă așează tola de pe „măsuță" în furcă în timp ce mașina merge.

E o plăcere să-l vezi lucrând. Fără efort, aproape automat, mișcare după mișcare, fiecare se urmează și alcătuiesc un tot armonios.

În fața noastră a ștanțat cinci tole pe minut. — Stați tovarăși ne-a spus râzând când am început să facem calculele De aici trebue scăzut timpul necesar aducerii și sortării plăcilor, eventualele defecțiuni, căci mașina e cam veche și cu năravuri. Dar așa cum vedeți am produs și peste 1000 de tole pe zi. Adică un trap cum nu se poate mai frumos.

Azi tov. Vâlceanu „furnizează" mai multe tole decât pot secțiile de bobinaj să bobineze, așa că „are timp" să execute și alte comenzi. Salariul său s'a îmbunătățit și depășește cu regularitate plafonul de acord de 50 la sută fixat până la verificarea timpilor, având o sumă frumoasă „blocată" până atunci.

— Nu crezi tovarășe că nu e just timpul de două minute pentru o tolă? îl întreb pe tov. Terzian, **președintele comitetului de fabrică**, după ce ne-am despărțit de tov. Vâlceanu.

— Nu, tovarășe. Căci în timp ce tov. Vâlceanu a lipsit fiind operat, muncitori experimentați, puși la treaba lui abia dacă au putut ține pasul cu nevoile noastre. S'a sculat el din pat și a venit să ne ajute ca să mergem mai repede.

Tov. Vâlceanu e stimat, e iubit în fabrică. Ucenicii roiesc pe lângă el și-i privesc admirativ veșnicul zâmbet din colțul gurii, în timp ce muncește. Spiritul său de disciplină, de organizare, de dragoste față de mașina și de muncă sa, conștiința că munca sa este în folosul întregului popor slujește la „atelierele de materiale electro-tehnice-C.F.R." de exemplu și de îndemn pentru toți muncitorii.

V. Popescu

Un muncitor-activist de partid

E tânăr. Dacă l-ai fi întrebat acum câțiva ani ce loc ocupă el în societate și ce este o clasă socială n'ar fi știut să răspundă. Deseori se lua la harță cu patronul fiindcă acesta era îngâmfat și-l privea de sus, era aceru la inimă și-l ocăra pentru orice lucru, era hrăpăreț și-i jăcmănea în schimbul muncii grele îi dădea o leafă de nimica, îl amenda sau îi tăia din salariu fără nici o explicație. Dar tânărul muncitor nu știa ce înseamnă luptă de clasă dusă în mod organizat.

Când au fost reorganizate sindicatele, după zdrobirea fascismului la noi, tânărul a fost îndrumat de alți muncitori mai în vârstă să se înscrie în sindicat și s'a înscris. Sindicatul a fost o adevărată școală pentru el. Școala luptei de clasă. Aci și-a dat el bine seama că face parte din clasa cea mai avansată a țării clasa muncitoare. A văzut că muncitorii, uniți în organizația lor de clasă, sindicatul, luptau împotriva exploatării. Aci a aflat că muncitorimea — deci clasa din care făcea și el parte, — condusă de un detașament de avantgardă, luptă pentru desrobirea tuturor păturilor muncitoare de sub asuprirea și exploatarea moșierilor și capitaliștilor. Atunci, tânărul muncitor și-a propus să facă și el parte din detașamentul de avantgardă al clasei muncitoare. Partidul Comunist Român unde se găsesc cei mai conștienți și mai devotați fii ai poporului muncitor.

Recomandat de doi comuniști mai vechi și cunoscuți ca un muncitor cinstit, Stoica Nicolae a fost primit în P. C. R.

A început să activeze cu râvnă și devotament. În activitatea de zi cu zi și citind materialul politic trimis sau recomandat de organele superioare de conducere ale P. C. R., Stoica Niculae a căpătat experiență de conducător politic al maselor muncitorești.

Ceilalți comuniști din fabrică l-au apreciat ca bun activist de partid și l-au ales în comitetul organizației de partid din acea fabrică. Azi, Stoica Nicolae, este secretarul organizației P. C. R. din fabrica „Vulcan". El conduce, deci, o mare organizație ce cuprinde 12 celule și câteva sute de membri și n'o conduce rău. Căci în producție de pildă, fabrica „Vulcan" se află printre cele mai bune întreprinderi din Capitală. Iar în organizarea și sporirea producției organizată de partid și-a spus cuvântul ei hotărâtor. Fără puterea de organizare și mobilizare a organizației de partid nu s'ar fi putut ajunge la o serioasă sporire a producției.

Însuflețitorul principal al acestei organizații este — cum e și firesc — secretarul ei, Stoica Nicolae. Acest tânăr activist de partid care s'a călit în muncă, — a fost orescut de Partidul Comunist Român.

Cum a reușit el, împreună cu comitetul organizației de partid să conducă această mare organizație comunistă în acțiunea de sporire a producției? Dăm numai câteva exemple : Acum câteva luni de zile, controlul fabricației la „Vulcan" era dezorganizat. Din această cauză în unele secții nu se urmărea executarea pieselor, iar atunci când erau făcute, piesele nu erau trimise la locul destinat. Apoi, tot din lipsa controlului fabricației, unele piese nu erau făcute conform desenului și măsurilor tehnice și de multe ori asemenea piese erau trimise la I. A. R. sau la altă întreprindere ce le comandase, ca pe urmă să fie respinse fiindcă nu corespundeau comenzilor. Toate acestea împiedicau serios bunul mers al producției. Atunci comitetul organizației P. C. R., în frunte cu tov. Stoica Nicolae, s'a sesizat de această lipsă și l-a însărcinat pe Ing. Belinski, membru în comitetul organizației de partid, să ridice problema reorganizării controlului fabricației în ședința de producție ce se ține odată la două săptămâni și la care participă comisia de producție a sindicatului și reprezentanții direcției de exploatare. Problema a fost discutată în ședința de producție și a fost rezolvată favorabil. Azi controlul fabricației funcționează perfect.

Alt exemplu : muncitorii din unele secții nu erau conștienți de faptul că dacă ei nu împlinesc planul de producție la timp, împiedică bunul mers al producției din celelalte secții. Din cauză că muncitorii dela secția mecanică de pildă, nu îndeplineau planul la timp, stagna și producția secției montaj. Atunci, comitetul organizației de partid, condus de tov. Stoica Niculae, a pus ca sarcină în fața birourilor de celule să prelucreze această problemă cu toți comuniștii și să ceară comuniștilor să activeze pentru crearea acestei conștiințe la toți lucrătorii din secții. Munca politică a dat rezultate bune.

Încă un exemplu : în ultima vreme, după ce producția „vulcan" a mers din ce în ce mai bine, s'au ivit serioase goluri în producție. Adică s'a ivit pericolul ca unele secții să rămână fără lucru. Comitetul organizației de partid a discutat această serioasă problemă și a hotărît să pună chestiunea umplerii golurilor în producție în ședința de producție. În urma discuțiilor din ședința de producție s'a alcătuit o delegație care să ceară Direcției Generale a Uzinelor „Vulcan" să urgenteze tratativele pentru primirea comenzilor de lucru dela C. F. R. și Ministerul Agriculturii.

Ne oprim aci. Am putea da multe exemple asemănătoare care ilustrează cum activează tânărul muncitor Stoica Nicolae, orescut în sânul P. C. R.: Și ca el au crescut și activează mii de muncitori comuniști.

Din cele câteva exemple de mai sus, ne putem da seama cum activează tânărul comunist, Stoica Niculae, în producție. Dar, în acelaș timp, el ca secretar al organizației de partid, nu neglijează nici celelalte sarcini politice. Iar ca om, ca tovarăș, poate fi luat drept exemplu de cei din jurul lui. Fiindcă el a știut să-și însușească morala comunistă și s'o respecte întocmai.

Minea Stan

IN MINĂ

desen de Eva Munteanu

Eri fochist pe locomotiva, azi conducător de răspundere în Stat

Când, îndată după 23 August, grivițenii l-au ales în comitetul de fabrică, tovarășul Sciucă Nicanor abia împlinise 26 de ani. Nu înfățișase încă nimic de seamă. Dar era tânăr, hotărît, cu dragoste de oameni și dornic de muncă. Și mai era un fapt care a făcut ca tov. Sciucă să se bucure de încrederea muncitorilor: făcea parte din grupul „recalcitranților", al oamenilor care în anii dictaturii nu s'au lăsat intimidați de amenințările și teroarea Siguranței.

— Bolșevici! țipau vătafii, și-i amenințau: „Las' că v'arătăm noi!"

— Oameni dintr'o bucată, șopteau între ei muncitorii, uitându-se la ei cu drag.

Dintre aceștia s'a ales primul comitet de fabrică dela Griviția C.F.R.

Până la 23 August, N. Sciucă nu avusese prilej să-și desfășoare însușirile. Ucenic la atelierele Nicolina-Iași, fochist pe o locomotivă, muncitor la un tren-atelier, la contact în 1939, prin îndrumătorul Constantinescu cu Partidul Comunist. Și dintr'odată, cursul vieții lui Sciucă se schimbă. Citește materialul ilegal învață și gândește la toate câte îl înconjoară. Par'că i se ia o pânză de pe ochi.

De aci încolo, tov. Sciucă nu mai bâjbâie în întuneric. Și când, după 23 August, este trimis de muncitori în comitetul de fabrică, el e conștient de însemnătatea sarcinei ce i s'a încredințat.

Atelierele erau o imensă ruină, muncitorii răspândiți care încotro și trăind în cea mai neagră mizerie. Exista o singură ființă: refacerea atelierelor. Și muncitorii, mobilizați de comuniști s'au apucat cu sârg la muncă. În frunte era comitetul de fabrică.

Istoria acelor zile eroice va trebui scrisă cândva. Grivițenii au fost și atunci pildă de patriotism și înaltă conștiință muncitorească. Zi și noapte cei mai pricepuți tovarăși au muncit la reconstrucția atelierelor. În primele rânduri, se afla tov. Sciucă.

Cât era ziua de mare, alerga dela un șantier la altul, dădea indicații, punea mâna unde era mai greu, ajuta cu sfatul și cu fapta. Noaptea, înarmat, păzea atelierele.

A fost o perioadă de muncă febrilă, dusă până la epuizare. Într'o zi leșină în plină ședință a comitetului sindical. I se pune termometrul: 41 grade. Așa a lucrat, până a căzut din picioare.

Și atelierele au fost refăcute. când mașinile au început să urle iar în halele proaspăt tencuite, tov. Sciucă — ca și ceilalți membri ai comitetului, ca și toți muncitorii conștienți dela Griviția — a respirat usurat. Dar nu era timp de pierdut.

Se cunosc frumoasele realizări ale comitetului dela Griviția-Locomotive: brutăria, având o capacitate de fabricație de 180.000

rații în 24 ore, moara dela Chitila, ferma dela Dudu. Oficiul de Aprovizionare, atâtea și atâtea victorii care au îmbunătățit situația muncitorilor creând în același timp condiții mai bune de producție. Sufletul întregei acestei acțiuni a fost comitetul, în fruntea căruia au stat 2 tineri muncitori: tov. Miron Dumitru și Sciucă Nicanor.

În vara anului 1946, tov. Sciucă trece să muncească la sindicatul C.F.R. București. Ca responsabil economic, el are prilej să-și arate toată capacitatea sa de conducător și om politic.

Trimis la Filipești de Pădure să reorganizeze sindicatul de acolo, tov. Sciucă se impune ca un priceput organizator care știe să cuprindă problemele în întreg ansamblul lor. În scurt timp, tov. Sciucă reușește să pună capăt dezordinei care domnea la această importantă mină exploatată de C.F.R., contribuind într'o însemnată măsură la creșterea producției.

Activitatea lui Sciucă desfășurată la Filipești de Pădure atrage atenția tov. Chivu Stoica. E chemat să muncească la Direcția generală C.F.R., încredințându-i-se exploatarea minei.

Prima măsură pe care noul consilier al Direcției generale a luat-o a fost: înlăturarea birocratismului steril. Pe tehnicienii care mucegăiau prin birouri îi trimite pe șantier, acolo unde muncesc minerii.

Studiază cu cel mai mare interes problemele de exploatare minieră. Îl pasionează problema electrificării.

— Destinația cărbunelui nu este de a fi ars în locomotive sau în sobe, ci să fie transformat în energie electrică cu care să punem în mișcare trenuri, fabrici, ateliere.

A avut de întâmpinat rezistențe. Nu toți tehnicienii și-au înțeles misiunea și chiar printre muncitori au fost elemente anarhice. Dar, tov. Sciucă știe bine ce voește și are și energia trebuitoare pentru a-și traduce voința în fapt. Se întocmesc planuri de exploatare, munca începe să fie dusă din ce în ce mai mult după plan, pe baze științifice. Producția e în creștere. Dar asta nu e decât începutul.

— Astăzi se scot dela Filipești de Pădure în medie 140 tone pe zi. În 1950, trebue să ajungem la 2.900 tone zilnic. O spune tov. Sciucă cu o voce fermă și văzându-i siguranța cu care își duce, zi de zi, munca de conducător, ești încredințat că va fi așa.

Munca, lupta cu greutățile a fost școala la care s'a călit tov. Sciucă, unul dintre numeroșii muncitori care s'au ridicat — după 23 August — dela strungul ori ciocanul lor până la posturile de conducere și mare răspundere în Stat. În muncă și în luptă cu greutățile, pe care învață să le învingă din ce în ce mai hotărît a cercetat experiența lor.

Când a început marea lucrare dela Agnita-Botorca, Direcția generală C.F.R., care a avut răspunderea tehnică, a trebuit să dea un om care să conducă lucrările. Omul acesta trebuia să fie dintr'o bucată: hotărît, energic, cu spirit de inițiativă, simț al răspunderii și cu o mare putere de muncă. A fost trimis tov. Sciucă Nicanor.

Și tov. Sciucă a dovedit că a meritat pe deplin încrederea ce i s'a acordat. Acei care au fost pe șantierul dela Agnita-Botorca știu că la marea victorie dela 1 Decembrie a avut și tov. Sciucă o bună parte din contribuție.

Ion Paraschiv își servește altfel clienții...

E târziu noaptea. Bloeul din colțul străzii Dr. Marcovici pare că, după agitația zilei, și-a găsit însfârșit liniștea.

Slujbașii de acolo au plecat de mult, iar „flotanții" dela subsol dorm sau poate visează cu ochii deschiși la țimpurile fericite când pușcăriile erau destinate sărăcilor și apărătorilor acestora. Gardianul și-a mai aprins o țigare să gonească somnul. Mai e până la ziuă...

Și totuși cineva lucrează. La etajul 5 într'un birou e lumină. Un om oacheș, între două vârste, ascuns după un maldăr de dosare, citește cu atenție, se oprește o clipă gândindu-se, apoi scrie, scrie... Mulți mai sunt. Și majoritatea nu ou fleacuri. „Milioane și milioane. Eh, dar numărul lor scade pe zi ce trece. Începem să-i răzbim!.. Și ochii omului devin veseli. Privește gândiți cu ei întredeschiși, în trecut. Trecutul lui? Da! Trecutul lui Ion Paraschiv nu l-a avut niciunul din acei inspectori generali cu care lumea veche, lumea aceasta putredă ce se prăbușește trosnind sub ochii noștri, a apăsat decenii deadreandul viața oamenilor ce muncesc în această țară. Căci Ion Paraschiv nu este un inspector general oarecare. Lumea nouă care se naște l-a trimis să conducă astăzi întregul corp operativ de control economic din România.

. . . . . .

— „L-am găsit zilele trecute în biroul lui, între două cercetări. Una, cu suprapreț, alta cu niște metale dosite. Ne-am așezat.

— Viața mea, tovarășe? Începe curgător să și-o spună.. E trist când vorbește de copilăria lui de pui de țăran sărac, devine apoi mai aprig când începe activitatea lui în mișcarea muncitorească.

A fost lung drumul, și greu. Și al oamenilor munci și al lui. Vorbește de ziua aceea când plecat la 12 ani din comuna lui natală Poenari, din Vâlcea, a sosit în București.

Era orfan de război, în furnicarul Capitalei nu avea pe nimeni.

A început cu viața amară a băeților de prăvălie apoi a intrat ca picol și apoi ca muncitor oapetar în localurile „lumii bune": Capșa, Athenee Palace, Cina.

A intrat în mișcarea muncitorească, devenind în 1930 responsabil de tineret la sindicatul ospătarilor „Solidaritatea". În 1932 devine membru al Uniunii Tineretului Comunist. E arestat în timpul grevei dela Griviția pe când împărțea manifeste, apoi eliberat și arestat a doua oară după represiunea sângeroasă a luptei ceferiștilor. A urmat armata, legionarii, rebeliunea. Ion Paraschiv e arestat și schingiuit. Câteva luni mai târziu începea războiul, după un an și jumătate venea Stalingradul, și apoi deruta armatei hitleriste. 23 August îl găsește pe Ion Paraschiv în formațiunile de luptă patriotice conduse de tov. Emil Bodnăraș. În luptele dela Băneasa cade rănit. După ieșirea din spital se întoarce în mijlocul tovarășilor săi de luptă, devine membru în comitetul Sindicatului Ospătari, apoi secretar al organizației lor de partid. E ales după aceea în comitetul sectorului I Galben al Capitalei de unde pleacă, trimis de Partid la Universitatea muncitorească „Ștefan Gheorghiu". La terminarea acesteia este cooptat în comitetul organizației de Partid a Capitalei unde lucrează până la 1 Mai 1947 când Partidul îl trimite la Controlul Economic.

— În ultimul timp — termină el, — Partidul m'a numit în acest post de răspundere. Nu e ușor s'o porți pe umeri. Dar nu ne lăsăm, până nu-i punem la punct. Și-au bătut destul joc de viața noastră. Noi ne ocem datoria!

El și cei pe care-i comandă își fac însă datoria într'un mod deosebit. Teama speculanților, devenită în ultimele săptămâni groază și derută, o dovedește. E și firesc. Unitatea operativă a Controlului Economic din România este condusă de un muncitor care-și recunoaște astăzi de minune „clienții. A avut ocazia, ani și ani, să-i cunoască îndeaproape printre oglinzile și fotoliile Capitalei. Mulți, foarte mulți dintre ei, înțeleg din ce în ce mai bine că vremea lor a trecut. Și, tremurând, cersesc astăzi zadarnic îndurare, chelnerului de eri...

Matei Ionescu

Ori îi pui la treabă, ori închizi brigada! ...Și Stan Ștefan a pus oamenii la treabă...

Erau șapte suflete în casă. Părinții și cinci frați. La un loc aveau două pogoane. Mai lucrau în arendă la boerul din sat care avea 700 de pogoane. Dar la omul sărac nici boii nu trag. Și cu cât se opinteau mai mult cu atât se înfundau în sărăcie. Vlașca era un județ al moșierilor, moșierii erau liberali, așa că Vlașca deveni o moșie liberală. În sat, la Novaci, boerii veneau din când în când să-i întrebe pe țărani de necazuri.

Întâmplător ei veneau întotdeauna în ajunul alegerilor. Printre ei era și Gheorghe Brătianu. Tatăl lui Stan Ștefan se pomenește și el liberal.

„Votați linia dreaptă că dacă se alege conu Tache ne iartă datoriile și se ia în discuție chestia pământului", așa-l auzea în ajun de alegeri. Dar alegerile treceau, conu Tache se făcea deputat, după aia ministru dar chestia cu pământul rămânea înmormântată și datoriile tot... datorii.

— „Cu cât tragi tu la plug nici mâncarea nu ți-o scoți da să mai aduci câteva ceva în casă! Te dau la meserie și dacă nu te-i ține de treabă e de rău..." îi zise taică-său și într'o dimineață Stan Ștefan se pomeni în bodega lui Sotir de pe Sebastian.

Bodega era un fel de „bombă" iar el intră ca băiat de prăvălie.

Nea Sotir, ca om, nu era el rău la suflet, numai că avea suflet de patron. Așa că în 1937, când îl tocmi îi dădu 2000 de lei pe an pe lângă „întreținere" care era pe gratis. Adică păduchi răi, înjurături și câteodată una peste ceafă.

Stan dormea într'un fel de magazie pe niște scânduri iarna se strecura în pivniță și fura câte două cioturi de lemne pe care le vâra sub haină.

După patru ani de ucenicie, o șterse.

Intră la Tăbăcăria Națională. Aci lucră tot timpul războiului și din ce câștiga mai trimetea acasă bătrânilor care lucrau tot alea două pogoane.

Tudor Olaru

(Continuare în pag. 6)

Desen de I. Popescu

O lume nouă se afirmă azi. Seduc în umbra trecutului șomajul, pierderea de vreme și frivolitatea. Plugarul stăpân pe ogorul lui nu mai e slugă la boer. Muncitorii, țăranii și intelectualii înfrățiți construesc o țară nouă.